

— Als Gessler gered is, moet hij langs deze weg komen, mompelde Tell.

Hij zat op een rots, en beneden hem lag de vrij nauwe baan tussen sterke wanden.

— Hier zal ik het doen, mompelde Tell. De gelegenheid is gunstig. Mijn pijl zal zijn doel niet missen, mijn hand niet beven. De vervolgers kunnen mij niet grijpen. Ha ! Gessler, uw laatste uur is geslagen, zo de Föhn u toch aan land heeft geworpen. En dan volgt voor u de afrekening met God. Ha ! gij hebt mij gedwongen bloed te vergieten. Ik leefde rustig met vrouw en kinderen en nooit dacht ik aan een moord. Gij hebt mij uit mijn vrede opgejaagd. Ha ! wie mikken moet boven 't hoofd van zijn kind kan ook wel een hart treffen. En dat kind en de liefdevolle moeder moet ik voor uw wraak behoeden, tiran ! Ha ! toen ik de boog spande, toen ik blikte naar de appel op dat onschuldig hoofdje, heb ik een eed gezworen, alleen door God gehoord, de eed, dat mijn eerste mikpunt daarna uw hart zou zijn. Ik sta voor een heilige schuld en wil en zal ze vereffenen. Gij zijt de landvoogd van de keizer, maar de keizer zelf zou nooit zo'n bevel uitgevaardigd hebben. 's Keizers landvoogd moet hier recht spreken en straffen, wie waarlijk een misdadiger is... Gij beschermt de bozen en vervolgt de zachtmoedigen. O ! mijn kinderen, gij hebt uw vader lief... en uw vader was goed voor u. Nu is uw vader een banneling, een vervolgde, een verworpene voor hem, die recht spreken moet... En hoe zou hij u vervolgen ?... en uw moeder ! Wat deed die andere tiran met Hendrik Melchthal... O ! God, zo Gessler ook de moeder eens de ogen ontnam, omdat de echtgenoot zich verborgen moet houden... Neen, Gessler, die gelegenheid wordt u niet geschonken. Gij zijt veroordeeld... Sterven moet ge !

Eensklaps spitste Tell de oren...

Naderde de goeverneur ? Daar klonk toch hoorngeschal... of muziek...

In de holle weg verscheen een stoet.

— Een bruiloft, zei Tell. Muziek... en Zwitserland ligt in nood... O ! hoevelen zijn er nog, die lachen bij hun ongeluk !...

Hij zag de stoet voorbijgaan... Dan kwam er een vrouw met kinderen, en Tell hoorde haar zeggen :

— Hier zullen wij wachten... de landvoogd komt voorbij... Men heeft mij gezegd, dat hij over het meer gevaren en doornat geland is... Daar zijn de paarden, die hem halen...

Tell voelde zijn hart bonzen...

De landvoogd was gered. Hij wachtte op zijn paarden. Dus moest hij hier voorbijkomen...

De schutter bekeek zijn pijl. Deze had geen gebrek. De punt was vlijmend scherp.

Paarden renden inderdaad door de holle weg, naar het meer toe.

— Nu komt de landvoogd, zo hoorde Tell de vrouw beneden zeggen. Ha ! er is ons onrecht geschied, kinderen. Uw vader is gevangen. We zullen aan de landvoogd om zijn vrijheid smeken. Nu moet hij ons horen. Soldaten kunnen ons hier niet van de poort jagen als aan 't kasteel.

Tell begreep nu wat die vrouw kwam doen... Om recht vragen ?

En op schampere toon, herhaalde hij : recht van een onmens !

Niemand kon hem zien. Daarboven op de rots was hij verborgen achter een struik... En Tell wachtte weer. De tijd viel hem lang.

Eindelijk hoorde hij getrappel van paarden. Tell richtte zich op en greep zijn boog. Een laatste maal monsterde hij zijn pijl. Ha ! nu was hij gereed...

— God weet, dat ik geen moordenaar ben, dat ik bloedvergieten verafschuw, zei hij stil. Maar ik moet mijn vrouw en kinderen beschermen en mijn volk van een tiran verlossen.

— Plaats voor de landvoogd ! riep men.

Gessler was nog met iemand uit zijn gevolg in gesprek over zijn plannen. Haat en nijd vervulden hem. Zijn stemming was onderweg nog grimmiger geworden. Hij zou maatregelen nemen om nu in enkele dagen het laatste verzet te breken. Dadelijk wilde hij iemand uitzenden om Rudenz te verrassen. Het speet hem, dat hij de jonker niet onmiddellijk had laten boeien. Bertha von Brüneck was al weg van Altdorf en zij zou aan een Oostenrijker uitgehuwelijkt worden...

— Wat is dat nu weer ? riep Gessler eensklaps.

Hij zag een vrouw, die naar voren sprong, zodat hij zijn paard inhouden moest.

— Heer landvoogd, ik ben Armgart, en kom u genade vragen voor mijn man.

— Terug !

— Mijn man is in de gevangenis, heer. Mijn kinderen schreien om brood. Heb medelijden, heer, met onze ellende ! Verstoot mijn bede niet. O ! ik heb u al zo lang gezocht.

— Wie is uw man ? vroeg de vriend van Gessler.

— Een veehoeder van 't Rigigebergte... Al zes maand is hij in de kerker... Hij is onschuldig...

— Maar het is hier niet de plaats om met uw verzoek te komen... Ga naar 't kasteel !

— Altijd word ik door soldaten weggejaagd... Ik ben er reeds zo dikwijls geweest. Het helpt niet.

— Genoeg, genoeg ! bulderde nu Gessler. Wijf, ga uit de weg ! Gij zijt onbeschoft. Maak u voort !

— Neen, ik wijk niet van deze plaats voor ik recht krijg. Ik ben de wanhoop nabij. Landvoogd, gij zijt de meester, gij vertegenwoordigt de keizer, onze heer. Het is uw plicht naar mij te luisteren. Mijn man heeft niets misdreven... Hij moet vrij komen. Een woord van u... Hoor ons !

— Weg, zeg ik...

Maar de vrouw greep in haar vertwijfeling de teugel van het paard en kloeg weer :

— Ik heb niets meer te verliezen... O ! gij kunt mij nijdig aanblikken... ik laat u niet los... Ik ben wanhopig. Nog een poging... daarom kwam ik hier !

— Moet ik u onder mijn paarden vertrappelen ?

— Ja ! vertrappel mij ; en eensklaps wierp de moeder zich op de grond en rukte ook haar wenende kinderen mee. Vertrappel ons ! kreet ze. Hoor ons of vertrappel ons. Als mijn man niet vrijkomt is het leven mij nutteloos. Ren over mij en over mijn kinderen !

— Wijf, zijt ge gek ? riep iemand uit het gevolg.

— O ! Laat de landvoogd ons vertrappen... hij heeft wel erger dingen gedaan ! kreet Armgart nog heftiger. Ik ben maar een vrouw... O ! was ik een man, die booswicht zou niet langer ons volk vertrappen... Ik zou wel wat beters weten, dan hier in 't stof te liggen !

— En zo spreekt zelfs een wijf uit de bergen mij toe ! tierde Gessler. De tongen zijn nog vrij... Maar 't zal anders worden... ik zal ze hier breken... een nieuwe wet uitvaardigen ! Ik wil...

Maar eensklaps snorde een pijl door de lucht en trof Gessler in de borst. De landvoogd stortte van zijn ros...

— Ik sterf... 't Is Tells schot, stamelde hij nog...

Het gevolg uitte kreten van ontzetting. De mannen sprongen uit het zadel en omringden de gewonde.

— Gij kent de schutter... zoek dus geen ander ! donderde plotseling een stem.

In zijn volle lengte stond Willem Tell ginds op de rots.

— Ha ! vrij zijn de hutten, veilig is de onschuld, gij zult het land niet meer schaden, riep hij. Gods oordeel is over u gekomen !

En Willem Tell verdween achter de berghoogte. Op al dit geroep snelde volk toe. Verward klonken de stemmen.

— Grijpt de moordenaar ! riep Gesslers vriend. De landvoogd sterft. O ! Hermann, hebt gij nog iets te zeggen ?

Armgart stak een van haar kinderen in de hoogte en zei heftig :

— Zie, hoe een tiran uit het leven scheidt ! Zie hoe God straft !

— Zwijg, wijf ! tierde de vriend. Maakt allen plaats, dat wij de landvoogd vervoeren ! Ziet die boeren staan gapen... helpt ons liever... Loopt naar Küsnacht om een draagstoel ! Vooruit, troep luiards ! Waarschuwt de heelmeeester !

— Wij zijn vrije mannen ! riep een uit de hoop. En uw rijk is ten einde ! De tiran is gevallen... Wij steken geen hand uit naar hem... die door God is geslagen ! Het zou toch niet helpen ook... het is Gods oordeel.

Soldaten van 't gevolg hadden de rots beklommen om Tell gevangen te nemen, maar deze was niet meer te bespeuren.

— De landvoogd is dood ! klonk een stem...

En allen keken naar het lijk van de man, die in haat en wraakzucht gestorven was.

A. HANS.

WILLEM TELL

L. OPDEBEEK ~ UITGEVER ~ ANTWERPEN

A. HANS

WILLEM TELL

De Zwitsersche Volksheld

Pentteekeningen van EDMOND VAN OFFEL

TWEEDE UITGAVE.

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1933